

XI. ПРЪВО ДУШЕВНО ВЪСПИТАНІЕ НА ДѢТЕ-ТО.

Прѣзъ това врѣме, въ което стѣпка по стѣпкѣ слѣдихмы какъ ся развива дѣте-то тѣлесно, растварять му ся и душевны-ты способности. Прѣзъ това врѣме узрѣва мозъкъ-тъ, тоя устрой за всякъ погорнь работливостъ — узрѣва и по образъ (форма) и по вещество. Да го кажемъ появно: мозъкъ-тъ наядрѣе, наголѣмѣе, и нарасте, нъ повече-то надлѣжъ, а помалко наширь. Прѣзъ това врѣме ся испекѣть и изостратъ и чюства-та, найповече *зрѣніе-то*. Мозъкъ-тъ е срѣда на всичкѣ-тѣ душевнѣ работливостъ, рекълъ быхъ, сѣдыло на душикъ-тѣ, а око-то ѳ е оглядало, или по̀добрѣ око-то е прозорець, прѣзъ който гядамы въ душикъ-тѣ. За това майчице не забуравяй да ся вгядвашъ и призирашь въ него за да опознаешъ душевно-то естество на дѣте-то силице-то на дѣте-то еще ничто не показва; сега само око-то му показва — нѣчто.

Дѣте-то душевно заработи съ чюства-та си; то найнапрѣжъ види и усѣща, послѣ слущя и накусва, напоконъ души и пипа. Съ тыя чюства душа-та разбира и опознава всичко, что има около неѣ; прѣзъ чюства-та душа-та усѣща едно и друго и земе да мысли, да сѣди. Сега дѣте-то ся е налпала вече и съ думы та говори, начина да си разбира съ другы хора, бърбори безпрѣстайно, несвязано. А по̀късно малко по малко земе да пази что и какъ говори, па и да размышлява и разсѣждава.

Всяко дѣте е саможиво, та всичко свои за себе, иска всичко то да има, иска всеждѣ и вся-